

Sygn. akt I CSK 867/14

POSTANOWIENIE

Dnia 23 kwietnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Iwona Koper

w sprawie z wniosku E. H.
przy uczestnictwie J. J.
o zniesienie współwłasności i podział majątku wspólnego,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 23 kwietnia 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy
od postanowienia Sądu Okręgowego w W.
z dnia 17 kwietnia 2014 r., sygn. akt IV Ca [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

W sprawie z wniosku E. H. z udziałem J. J. o zniesienie współwłasności i podział majątku wspólnego Sąd Okręgowy w W. postanowieniem z dnia 17 kwietnia 2014 r. oddalił apelację wnioskodawcy od postanowienia Sądu Rejonowego w W. z dnia 4 czerwca 2013 r.

W skardze kasacyjnej wniesionej przez wnioskodawcę wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania oparty został na przesłankach z art. 398⁹ § 1 pkt 3 i 4 k.p.c., w zw. z art. 6 Europejskiej Konwencji i art. 45 Konstytucji. Skarżący podniósł, że w sprawie zachodzi nieważność postępowania spowodowana brakiem obiektywizmu Sądu Okręgowego, której dowodzą wskazane w podstawach skargi kasacyjnej uchybienia przepisom postępowania i przepisom prawa materialnego. Z powodu braku obiektywizmu Sąd taki jest sądem niewłaściwie obsadzonym w rozumieniu art. 379 pkt 4 k.p.c. w zw. z art. 6 Europejskiej Konwencji i art. 45 Konstytucji. Powołał się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej z powodu uchybień Sądu Okręgowego, który *de facto* nie rozpoznał apelacji lecz ograniczył się do stwierdzenia, że podziela ustalenia faktyczne Sądu pierwszej instancji oraz dokonaną prze ten Sąd ocenę dowodów.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Stosownie do art. 379 pkt 3 k.p.c. nieważność postępowania zachodzi wówczas, gdy skład sądu orzekającego był sprzeczny z przepisami prawa albo jeżeli w rozpoznaniu sprawy brał udział sędzia wyłączony z mocy ustawy. W sprawie niniejszej nie zachodzi żadna z wymienionych w art. 48 § 1 k.p.c. podstaw wyłączenia z ustawy sędziów orzekających w Sądzie Okręgowym. Podstawy takiej nie stanowią podnoszone przez wnioskodawcę zastrzeżenia co do bezstronności sędziów oparte na subiektywnym przekonaniu o ich stronniczości, której mają dowodzić popełnione przy rozstrzyganiu sprawy uchybienia przepisom prawa (zob. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 29 marca 2005 r., II PK 299/04 nie publ.).

Z tych względów nieuzasadnione jest stanowisko skarżącego, że zaskarżone postanowienie wydane zostało w warunkach nieważności.

Powołanie się w skardze kasacyjnej na przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga wykazania przez skarżącego kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego mającej charakter oczywisty, widoczny *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej. Skarga jest oczywiście uzasadniona, jeżeli bez wątpliwości nastąpiły podnoszone w niej uchybienia lub gdy jest pewne, że miały one wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia albo też podniesione zarzuty oczywiście uzasadniają wniesioną skargę. Uzasadnienie wniosku o przyjęciu wniesionej skargi do rozpoznania, na tle motywów zaskarżonego postanowienia i podstaw wniesionej skargi, nie daje podstaw do takiej oceny.

Z tych przyczyn na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. orzeczono jak w sentencji.